

# יום ג', י"ט בטבת תשס"ג (24 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

הופיע היום, **י"ט בטבת**, לפני 105 שנה, בשנת תרנ"ח (1898-5658), מאמרו של אמיל זולה, "**אני מאשים**", בגנות האנטישמיות בממסד ובדעת-קהל בצרפת (בעיצומה של פרשת דרייפוס). **הרקע:** הרשעתו של אלפרד דרייפוס, הקצין היהודי היחיד ששירת במטכ"ל הצרפתי, הסעירה למשך שנים רבות את הציבור בצרפת ובעולם כולו, והשפיעה רבות על התפתחות התנועה הציונית. דרייפוס התגייס לצבא הצרפתי וב-1892 הוצב בדרגת סרן והיה כפוף ישירות למטכ"ל. באוקטובר 1894 הוא נעצר בחשד שהעביר מסמכים סודיים לנספח הצבאי של השגרירות הגרמנית בפאריז, והועמד לדין באשמת ריגול. משפטו הסתיים בינואר 1895, דרגותיו נשללו ממנו בטקס משפיל, הוא נידון למאסר עולם ונשלח לרצות את עונשו באי-השדים שבדרום אמריקה. העיתונות האנטישמית, שפרחה באותה תקופה בצרפת, ניצלה את המשפט כדי ללבות את השנאה כלפי היהודים. בינתיים התברר שחלק מהמסמכים שהובילו להרשעה, זויפו בידי התביעה או בידי קצינים בכירים במטכ"ל כדי להציל את עורו של קצין אחר, רב-סרן אסטרקאזי, שהתגלה מאוחר יותר כבוגד האמיתי. הפרשה, עם כל התפתחויותיה, המשיכה להסעיר את צרפת ופילגה אותה לשניים – תומכי דרייפוס, שנמנו בעיקר עם מחנה השמאל ועם הפעילים למען זכויות האדם. ומתנגדיו – האריסטוקרטיה הצרפתית ומפלגות הימין, שהתנגדו לכל הטלת דופי בצבא. **הסערה הגיעה לשיאה היום, י"ט בטבת** (13 בינואר 1898, למנינם). עיתונו של קלמאנסו (לימים רה"מ בצרפת), "**ל'אורור**", פרסם מכתב גלוי לנשיא, שכותרתו "**אני מאשים**", מאת הסופר הצרפתי **אמיל זולה**. במכתבו, האשים זולה את המטה הכללי בעלילת-שווא מרושעת, שהביאה להרשעת קצין חף מפשע ולחיפוי על המרגל האמיתי.

~~~

**"אם אשכחך ירושלים..."** [המשך נאום **אבא אבן** בפני מועצת הנאמנים של האו"ם, כ"ד בשבט תש"י (20 בפברואר 1950)]  
הביצוע תלוי במידה עצומה כל-כך בשביעות רצונם של התושבים עד שאני רואה חובה מיוחדת לי להביא לפניכם בכנות את הדעות המהלכות בירושלים, ובכל מדינת ישראל, על החוקה המונחת ביסוד ויכוחי המועצה. הדעות הללו יסודן, בראש וראשונה, בהערכת עיקרים מוסריים וזכויות מדיניות. אולם, ההתרגשות המיוחדת במינה, הנלווית עמהן, מקורה בזכרונות העגומים שהחוקה מעוררת בלב כל בן ירושלים, המעלה על דעתו את קורות עירו.  
ב-29 בנובמבר 1947 "המליצה (העצרת) לפני הממלכה המאוחדת ומדינות חברות" לקבל ולבצע את ההצעות בדבר ירושלים שנתפרשו אח"כ בתכנית. תכלית ההמלצה היא "להגן על אינטרסי העיר היחידים במינם, הרוחניים והדתיים, ולקיים אותם". האו"ם התחייב "להבטיח שבירושלים ישררו שלום וסדר". הוא קיבל עליו "לטפח בטחון ורווחה וכל מעשים חיוביים שיועילו להתקדמות יושביה". למועצת הנאמנים ניתנו הוראות להכין ולאשר תכנית מפורטת למען ירושלים עד 30 באפריל 1949. הוחלט למנות בעוד מועד

**"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים."** [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

**יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של **כל חיילי צה"ל**

יום ג', י"ט בטבת תשס"ג (24 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

מושל בראש מנגנון גדול, צבאי ואזרחי, כדי להבטיח בתום המנדאט מעבר חוקי למשטר החדש.  
{ההמשך, בע"ה, מחר...}

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל